

Sygn. akt IV C 1250/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział IV Cywilny

w składzie: SSO Andrzej Sterkowicz

protokolant: sekretarz sądowy Edyta Prządka

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **E. M.**

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o zapłatę

1. Oddala powództwo;
2. Odstępuje od obciążania powódki E. M. kosztami postępowania.

SSO Andrzej Sterkowicz

Sygn. akt **IV C 1250/13**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 sierpnia 2013 roku (data stempla pocztowego) powódka E. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. na swoją rzecz kwoty 100.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utratę wartości nieruchomości będącej własnością powódki, położonej w W. w dzielnicy U., przy ul. (...), stanowiącej działkę gruntu zabudowaną budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), oraz utratę wartości nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w W. w dzielnicy U. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), a także kosztów zastosowania zabezpieczeń zapewniających właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy w ww. nieruchomościach powódki, za ograniczenie sposobu korzystania z obu nieruchomości przez powódkę oraz za szkodę i tytułem zadośćuczynienia za konieczność znoszenia immisji hałasu oraz immisji zanieczyszczeń do powietrze i inne szkody spowodowane działalnością pozwanego. Powódka wniosła także o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych (pозew k. 3 – 10).

Pismem z dnia 24 lutego 2014 roku powódka sprecyzowała powództwo, wskazując, że wnosi o zasądzenie od pozwanego kwot z następujących podstaw faktycznych:

1. kwoty 30.000 złotych z tytułu utraty wartości nieruchomości położonej w W. w dzielnicy U., przy ul. (...), stanowiącej działkę gruntu zabudowaną budynkiem mieszkalnym jednorodzinny dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), związanej z działalnością pozwanego;

2. kwoty 20.000 złotych z tytułu utraty wartości nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w W. w dzielnicy U. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), związanej z działalnością pozwanego;
3. kwoty 4.000 złotych z tytułu wszelkich kosztów dotyczących zastosowania zabezpieczeń zapewniających właściwy klimat akustyczny oraz dotyczących eliminacji i ograniczenia zakłóceń w korzystaniu z nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w W. w dzielnicy U. przy ul. (...), związanych z działalnością pozwanego;
4. kwoty 10.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości położonej w W. w dzielnicy U., przy ul. (...) stanowiącej działkę gruntu zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny konieczność znoszenia emisji hałasu oraz emisji zanieczyszczeń do powietrza, za inne uciążliwości, utrudnienia i szkody związane z działalnością pozwanego oraz za niekorzystne oddziaływanie na zdrowie powoda związane z działalnością pozwanego i uszczerbek na zdrowiu;
5. kwoty 10.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w W. w dzielnicy U. przy ul. (...), konieczność znoszenia emisji hałasu oraz emisji zanieczyszczeń do powietrza, za inne uciążliwości, utrudnienia i szkody związane z działalnością pozwanego oraz za niekorzystne oddziaływanie na zdrowie powoda związane z działalnością pozwanego i uszczerbek na zdrowiu (pismo z dnia 24.02.2014 r. k. 125 – 126).

Powódka jako podstawę prawną tego roszczenia wskazała art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (u.p.o.ś.) oraz art. 435 kodeksu cywilnego (k.c.) w zakresie w jakim art. 129 u.p.o.ś. nie wyłączył ochrony mienia oraz szkody na osobie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego, w szczególności z uwagi na fakt niewykazania legitymacji czynnej powódki oraz z uwagi na fakt upływu terminu zawitego na dochodzenie roszczeń przez powódkę w odniesieniu do nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). Ponadto wniósł o zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. można wystąpić z roszczeniami w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Termin ten ma charakter terminu zawitego, co uwzględniając jego materialną specyfikę, wystąpienie z roszczeniem po jego upływie powoduje, że roszczenie powyższe wygasa. Podkreślono, że nieruchomości powódki zlokalizowane są w obszarze ograniczonego użytkowania już drugi raz, gdyż po raz pierwszy znalazły się tam na skutek wejścia w życie Rozporządzenia nr (...). Wówczas w dacie ustanowionego na podstawie tego aktu obszaru ograniczonego użytkowania, nieruchomości powódki położone była poza strefą M, który odpowiada obecnie strefom Z1 i Z2 - ustanowionych uchwałą z dnia 20.06.2011 rok. Wobec tego ograniczenia stanowiące podstawę roszczeń powódki, w zakresie utraty wartości nieruchomości, jeżeli powstały, to już w chwili wejścia w życie Rozporządzenia nr (...) tj. w dniu 24 sierpnia 2007 rok, a nie dopiero w dniu wejścia w życie uchwały. Wejście w życie uchwały z dnia 20.06.2011 rok nie spowodowało zatem żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych po stronie powódki. Objęte wobec tego pozwem roszczenie odszkodowawcze, które zostało ulokowane wobec wejścia w życie obszaru ograniczonego użytkowania na mocy wejścia w życie uchwały z 2011 rok już wygasło i początek tego datuje się na 2009 rok, gdyż początkiem tego terminu było wejście w życie Rozporządzenia nr (...). Wspomniana natomiast uchwała nie wprowadzała w życie żadnych nowych ograniczeń w stosunku do tej nieruchomości (odpowiedź na pozew k. 154 – 182).

W odpowiedzi na stanowisko pozwanego w przedmiocie upływu terminu zawitego, powódka wskazała, że roszczenie powódki nie wygasło z uwagi na to, że w ocenie strony powodowej początek terminu na zgłoszenie roszczenia powinien być liczony od dnia wejścia w życie Uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., tj. od dnia 4 sierpnia 2011 roku (pismo k. 242 – 266).

Na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2017 roku powódka, za pośrednictwem pełnomocnika profesjonalnego, cofnęła powództwo w zakresie lokalu położonego przy ul. (...) (protokół z rozprawy z dn. 10.08.2017 roku k. 636).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. M. jest właścicielem nieruchomości położonej w W. w dzielnicy U., przy ul. (...), stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem ew. z obrębu (...) o obszarze wynoszącym 326 m², zabudowaną budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w W. w dzielnicy U. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) (dowód: odpis KW nr (...) k. 311 – 313, odpis KW nr (...) k. 314 – 317).

Rozporządzeniem Wojewody (...) numer (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o art. 135 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska. W § 1 ust. 2 zapisano, że w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, zwaną dalej „strefą M”. Zgodnie z § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2.;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust.2. W ust. 2 § 4 rozporządzenia zapisano, że w strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

Stosownie zaś do § 5 rozporządzenia wprowadzono następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia wykaz działek położonych w obszarze ograniczonego użytkowania określa załącznik nr 6 do rozporządzenia (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 roku, nr 156, poz. 4276).

Nieruchomość powódki E. M. położona przy ul. (...) była objęta ograniczeniami wynikającymi z Rozporządzenia nr (...), gdyż znajdowała się w całości w ograniczonym obszarze użytkowania, jednakże poza strefą M (dowód: wyciąg z załącznika nr 6 do Uchwały k. 192). Natomiast nieruchomość położona przy ul. (...) znajdowała się w części w ograniczonym obszarze użytkowania, również poza strefą M (dowód: wyciąg z załącznika nr 6 do Uchwały k. 191).

Uchwałą numer (...) Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 4 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Zgodnie z § 6 uchwały wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania polegające na określeniu, że:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 roku prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku, nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 roku prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku, nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy

Zgodnie z § 10 uchwały wykaz działek ewidencyjnych, które w całości lub w części znajdują się na terenie obszaru ograniczonego użytkowania oraz w poszczególnych strefach Z1 i Z2, określa załącznik nr 6 do uchwały (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 roku, nr 128, poz. 4086). Obie nieruchomości stanowiące własność powódki znalazły się w obszarze ograniczonego użytkowania, poza strefami Z1 i Z2 (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy, a w szczególności na podstawie dokumentów wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia.

Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd pominął wnioski powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu budownictwa i akustyki, rzeczoznawcy ds. wyceny nieruchomości, ochrony środowiska, lekarza laryngologa, z uwagi na fakt, że powódka zgłosiła roszczenie po upływie terminu zawitego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie istota sporu między stronami zasadzała się na kwestii czy upłynął 2-letni termin określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska na dochodzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z przedmiotowej nieruchomości od dnia wejścia w życie regulacji wprowadzającej to ograniczenie.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 u.p.o.ś., jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. Ustęp 2 tego artykułu stanowi, że w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się przy tym pogląd, zgodnie z którym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości według art. 129 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska jest samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści aktu ustanawiającego ten obszar (zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy), lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie tego aktu dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 w związku z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym - hałas. Taka interpretacja jest przejawem dążenia do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, prowadzących do obniżenia wartości nieruchomości. Konsekwencją powyższego jest, m.in., poddanie

roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art. 129 ust. 4 tej ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2010 roku, sygn. akt II CSK 602/09, LEX nr 585768; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2010 roku, sygn. akt III CZP 17/10, LEX nr 584036; postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 roku, sygn. akt III CZP 128/09, LEX nr 578138, wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2012 roku, sygn. akt I CSK 509/11, LEX nr 1215402).

W myśl zaś przepisu art. 129 ust. 4 u.p.o.ś. z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Termin określony w tym przepisie jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia. Wskazać przy tym należy, że art. 129 ust. 4 u.p.o.ś. jest przepisem szczególnym, podlegającym ścisłej wykładni. Konstytuuje on uprawnienie limitowane w czasie, tj. ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego uprawnienie wygasa. Wystąpienie z roszczeniem w przewidzianym ustawą terminie jest podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Powyższy przepis z jednej strony stanowi bowiem ułatwienie dla osób występujących z roszczeniami związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a z drugiej strony określenie 2 – letniego terminu zawitego na ich dochodzenie pozwala na stosunkowo szybkie wywiązanie się z zobowiązań związanych z ograniczeniami oraz zagwarantowanie, że roszczenia nie będą się pojawiać w przyszłości, co umożliwia prowadzenie przewidywalnej gospodarki finansowej.

Wskazany termin 2 lat jest terminem zawitym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 roku, II CSK 216/08 – teza 4), a zatem z chwilą jego upływu wygasa prawo dochodzenia roszczeń. Jest to termin wyznaczony dla zgłoszenia roszczeń wskazanych w art. 129 ust. 1-3 u.p.o.ś. obowiązanemu do ich realizacji, którego dochowanie warunkuje zachowanie tych roszczeń. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela wykładnie przepisu art. 129 ust. 4 u.p.o.ś. zgodnie, z którym z wystąpieniem z roszczeniem, jest zgłoszenie roszczenia obowiązanemu do jego zaspokojenia, np. wystąpienie do niego o wypłatę odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II CSK 161/13). Zgodzić się należy z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 2 października 2015 roku, że chodzi tu o oświadczenie skierowane do obowiązanego, które - celem dochowania terminu określonego w art. 129 ust. 4 u.p.o.ś. - musi przed jego upływem do niego dojść w taki sposób, aby mógł się z nim zapoznać (art. 61 k.c.). W razie, gdy nośnikiem tego oświadczenia jest pozew lub inne pismo procesowe, dla dochowania terminu, o którym mowa w powołanym przepisie, konieczne jest, aby przed jego upływem pozew lub to pismo zostały doręczone obowiązanemu, nie wystarcza zaś to, że przed tym upływem powództwo zostanie wytoczone lub pismo zostanie wniesione do sądu (II CSK 720/14).

Podnieść należy, że upływ terminu zawitego Sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu, gdyż skutkuje on wygaśnięciem roszczenia.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 października 2008 roku Sąd Najwyższy wskazał, że w/w termin ma charakter terminu zawitego i dla jego zachowania konieczne jest zgłoszenie w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego roszczenia do obowiązanego do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości (II CSK 216/08). Nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby powódka w terminie zawitym zgłosiła roszczenie bezpośrednio pozwanemu, co skutkowałoby tym, że wniesienie powództwa po tym terminie nie miałyby już żadnego wpływu. Ze zgłoszeniem w tym trybie roszczenie nie wiązała się konieczność poniesienia dodatkowych kosztów, czy przedsięwzięcia innych czynności.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać trzeba, że termin na zgłoszenie roszczeń upłynął w dniu 4 sierpnia 2013 roku. Przedmiotowa uchwała została ogłoszona bowiem w dniu 20 lipca 2011 roku. Powódka pozew zgłosiła w dniu 3 sierpnia 2013 roku, a jego odpis został doręczony pozwanemu w dniu 15 kwietnia 2014 roku, a zatem po upływie terminu zawitego.

W związku z powyższym uznać należy, że powódka wystąpiła z roszczeniem po upływie terminu zawitego i w związku z tym jej roszczenie wygasło.

Na koniec trzeba wskazać, że brak jest podstaw zastosowania w niniejszej sprawie art. 435 k.c.. Sąd Najwyższy wypowiedział się o możliwości zastosowania tego przepisu w stosunku do przedsiębiorstwa będącego portem lotniczym, uznał że takie przedsiębiorstwo jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody (wyrok z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11).

Jednakże orzecznictwo wskazuje, że w przypadku szkody wyrządzonej przez port lotniczy w związku z wprowadzeniem ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, podstawę stanowią przepisy ustawy Prawo ochrony środowiska, a dopiero, gdy na gruncie tego uregulowania nie można znaleźć ochrony, podstawę odpowiedzialności portu lotniczego może stanowić art. 435 k.c.

Powódka domagała się na gruncie niniejszej sprawy odszkodowania z tytułu utraty wartości nieruchomości w związku z wprowadzonymi ograniczeniami w korzystaniu z nieruchomości oraz koniecznością znoszenia immisji w postaci hałasu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 maja 2012 r., (I CSK 509/11) jednoznacznie się wypowiedział, że w takim wypadku właściwą podstawę prawną uzyskania przez poszkodowanego ochrony w zakresie roszczenia o naprawienie szkody w postaci zmniejszenia się wartości nieruchomości, wynikającej z faktycznego oddziaływania lotniska pozwanego, emitującego hałas w stopniu, który uzasadniał utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania uznać należy art. 129 ust. 2 u.p.o.ś.. Wyłączył tym samym możliwość oparcia powództwa na przepisie art. 435 k.c.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należało, że zgłoszone przez powódkę roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie, w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, oddalając powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w przedmiotowym postępowaniu, z uwagi na sytuację życiową powódki, a mianowicie utratę rodziców oraz związany z tym uszczerbek na zdrowiu psychicznym, wypełnione zostały przesłanki podmiotowe uzasadniające zastosowanie przewidzianej w art. 102 k.p.c. zasady słuszności w stosunku do powódki.

Z tych przyczyn oraz na podstawie przywołanych przepisów prawa Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.